

Тема номера: Шлях через пустелю

РЕДАКЦІЯ VERBUM

28 ЛЮТОГО 2024

Ми часто застосовуємо до випробувань, періодів очікування чи ситуацій зростання метафору дороги. Бачимо їх як шлях, який необхідно перейти, здолавши перешкоди й стерпівши властиві йому незручності. Сама віра підказує нам цей образ: мандрівка Мойсея і народу ізраїльського до обіцяної землі тривала сорок років; Ісус віддалився в пустелю на сорок днів; кожне паломництво передбачає дорогу. І зараз, під час Великого посту, який теж у певному сенсі стає для нас подорожжю, ми хочемо придивитися до різних вимірів дороги — а надто тієї складної, пустельної, повної пасток і небезпек.

Вінслоу Гомер, «Небезпека», 1883–1887 роки

У першому тексті випуску Ольга Чапля розмовляє з маріупольянкою Інною, яка нині мешкає в канадському місті Вікторія. Із одного боку, це історія цілковито фізичної дороги, на якій були і згарища, і блокпости, і щирі люди, готові допомогти незнайомцям; а з другого, розповідь про духовний шлях людини, у якої відібрали дуже багато, та не змогли зруйнувати її внутрішнього світла.

Отець Матеуш Годек нагадує про те, що страждання, попри позірну абсурдність, мають цінність. «Це шанс спокутувати гріхи тут, на землі. Господь у своїх об'явленнях сестрі Фаустині сказав, що ангели заздять людям через дві речі: по-перше, через можливість приступати до Святого Причастя, а по-друге, через здатність страждати». І навіть якщо зараз нам здається, що наш біль позбавлений сенсу, варто пам'ятати: по-перше, він тимчасовий; по-друге, Господь рано чи пізно відкриє нам його значення.

Ольга Петренко-Цеунова говорить про дорогу духовного очищення від комуністичного спадку, якою, на жаль, європейська спільнота ще не дуже просунулася. «Повсякденне

відступництво від моральних норм, спричинене комунізмом, настільки розхитало межі нормальності, що сьогодні світ дає мовчазну згоду на геноцидальну війну Росії проти України, продовжуючи вважати російську культуру “великою”. Це прямий наслідок того, що досвід комунізму лишився невідрефлексованим».

Ірина Максименко пише про стратегії стійкості, які допоможуть нам не закінчитися раніше за війну — і, є надія, й надалі наповнюватимуть наснагою лагодити світ. Поради дбати про здоров'я, не розпорошувати уваги й емоцій на речі, які нас не стосуються, і цінувати людей, які є поруч із нами, на перший погляд здаються дуже очевидними — але саме тому ми так легко про них забуваємо.

Нарешті, на завершення випуску Ольга Герасименко придивляється до шляху німецького експресіонізму — мистецького напрямку, у межах якого в міжвоєнний період виникли великі та страшні мистецькі твори. Ганс Гайнц Еверс, Отто Дікс, Фрідріх Мурнау чи Фріц Ланг творили в час великої тривоги, не сахаючись розмов ні про повоєнні травми, ні про сучасні їм кризи, ні про екзистенційний жах довколишньої реальності, у якій уже вчувався дзенькіт нової зброї. Ця дорога не мала щасливого кінця — та, можливо, вона може навчити нас чогось важливого?

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in </home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php> on line **284**